

Vid enke-fru Maria
Elisabeth Calamni
graf, den 16 juni
1809.

1700-1829 81 Cbza 1809
Calamnius 4:o

National Library
of Sweden

V I D

E n k e - F r u

M A R I A E L I S A B E T H C A L A M N I I

G R A F

Den 16 Junii 1809.

S K A R A,

TRYGKT HOS F. J. LEVERENTZ.

Då vi utrope: „Hon var värd att lefva;
Svara Helgonen: „Hon var värd att dö.

KELLGREN.

Hon är då borta! — förkrossande slag! —
borta — O! grymt hvarje hjerta det känner —

Hon, som med mildhetens ljufva behag
lifvade kretsen af barn och af vänner!

Fäfanget mot härjarens mordiska spets
konsten och bönen och tårarne ffridde;

Släckt är det öga, som skönt i sin krets
glädje och ljus och lyckjalighet spridde;

Tystnad den Mun, som med mildhetens röst
varning och råd åt de Ålskade delte,

och af hvars läppar hugsvalande tröst
aldrig för nöden och lidandet felle.

Stel är den fot, som i gagnande värf
andras med egen lyckjalighet parat;

Stel denna hand, som välgörandets skärf
aldrig för quidande uslingen sparat.

Kallt är det hjerta, som känslö-ömt slog
för hvarje nödställt, för barn och för vänner;

Strid utur ögat framtränger med fog
tåren, som het uppå kinderne bränner.

Men huru dyrbar, hur ljuf är den tröst,
hoppet och glädjen gå sorgen i spåren;

ropar ej skönt en osvikelig röst:

„Sällt är det läde, som vittnar af tåren.“

Ja,

Ja, om din utsigt, en dyfter minut,
mörker och graf och förgängelse flänga;
tron, som ser början, där ögat ser slut,
intill oändlighet skall den förlänga.

Sär du ej hoppfullt på Himlens Förmynd
hornet i jordens förtroliga sköte?

Hvilar en tid än det gömdt för din syn,
snart ilar brodden ditt öga till möte.

O! ja - det upplär ditt Jåde en gång
skönt till en skörd, som i evighet räcker
och inför Skaparn den skönaste sång
utaf de himmelske Chorerne väcker:

„Allvise, Allgode! Dig vare pris!
„Stoftets afkomlingar öka vår skara;
„Om de Dig kände si god och si vis;
„skulle sin klagan i lifvet de spara.

Blödige hjertan, o! trösten då Er;
glädjoms, att korrt för den Adla var striden;
En gång vi skole - blott dagranden ler -
alla församlas till henne i friden.

Adla, förklarade Skugga! om än
blicken du sänker till lemnade bygder,
skall oförgängligt Du finna igen
minnet och saknaden af dina dygder.